

Hr. Anders Fogh Rasmussen har bedt om et klart svar, men det forudsætter et klart spørgsmål og ikke hr. Anders Fogh Rasmussens sammenroding af forskellige udsagn.

Jeg har sagt, at den beslutning, som regeringen den 10. oktober traf om, hvordan den skulle forholde sig til sikkerhedsudvalgets indstilling, var en korrekt beslutning, en rigtig beslutning, en nødvendig beslutning og en helt uomgængelig beslutning, og det står jeg fast ved. Sådan er det.

Det andet er om, at hr. Per Stig Møller var inde på tv-serien »Skum«, og her vil jeg sige, at hr. Per Stig Møller lider af den samme svaghed, som mange i oppositionen til højre i salen gør, nemlig bagklogskabens lethed: Sager, ja ja, men tænk et øjeblik over, hvad der har været af sager i 1980'erne! Bogen er tyk, og referaterne lange, og sagerne under tidligere regeringer i 1980'erne er bestemt ikke noget at prale af og ligner det rene »Skum«-bad ved siden af den tv-serie, som hr. Per Stig Møller i dag refererede til.

Hr. Uffe Ellemann-Jensen var lidt forarget her til sidst. Jeg er ikke forarget, men jeg er skuffet over, at hr. Uffe Ellemann-Jensen her prøver at blæse sig op, for jeg har brugt timer, ja døgn, på møder i underudvalg og i kontroludvalg, og jeg har svaret på, hvad der er blevet spurgt om, også på spørgsmål, der ikke kan besvares her, men kun i Det Udenrigspolitiske Nævn. Og der har ikke været sparet på tid til at komme, når der er blevet kaldt, og på at give de oplysninger, som kunne gives.

Så kom ikke her og påstå, at vi ikke svarer på de spørgsmål, der bliver stillet. Men hvis det påstås, at vi ikke lader os jage rundt i manegen, så er svaret: Nej, det gør vi ikke.

Jeg må derfor sige, at jeg kan tiltræde den dagsorden, der ligger her, for den indeholder et ordvalg, som jeg selv har brugt undervejs. Og i modsætning til en vis tidligere udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, er jeg ikke bange for at erkende mine fejl – så kan man kalde det, hvad man vil – og derfor er jeg parat til at stemme for den dagsorden.

Der står i den, at sagerne ikke er håndteret elegant – det er jeg enig i. Der står i den, at der er begået fodfejl – det er jeg også enig i. Der står i den, at beslutningen den 10. oktober set fra den nuværende synsvinkel ikke var tilstrækkelig præcis – også det er jeg enig i.

Så står der i øvrigt meget klart, at et flertal erkender, at det var rigtigt at melde ud, når man

havde overblik over, hvad der rent faktisk var sket.

Der er blevet erkendt fejl, og der er blevet givet undskyldninger. Fejlene er rettet, og vi står i dag med en meget klar afstandtagen fra fatwaven, som ikke er til at misforstå, og som der er blevet lagt mærke til ude i verden.

Lad mig så slutte for mit vedkommende i dag. Fru Kirsten Jacobsen spurgte: Hvad synes befolkningen monstro om sådan et forløb i Rushdie-sagen? Det kan jeg godt fortælle fru Kirsten Jacobsen. Jeg tror, befolkningen er fyldt med en stor undren. Jeg tror, det kan sammenfattes i det, som jeg hører ude omkring: Det er ved at blive for meget. Vi længes efter at komme i gang med konkret politisk arbejde.

Og jeg vil tilføje: Dagen i dag er endnu en sørgelig dag, der vil indgå i den lange kalender, hvor hr. Uffe Ellemann-Jensens umulige drøm heller ikke gik i opfyldelse.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Et gammelt ordsprog siger, at erfaren mand er god at gæste, så når det nu drejer sig om uddeling af næser, lytter vi med stor interesse til, hvad hr. Uffe Ellemann-Jensen siger under debatten i dag.

Når man ser på reaktionen på disse næser, er der sådan en vis stilforskel på hr. Uffe Ellemann-Jensen og statsministeren, men denne stilforskel behøver ikke nødvendigvis være til ulempe for statsministeren. Når vi ser på hr. Uffe Ellemann-Jensens reaktioner på hans mangfoldige næser i 1980'erne, var de jo virkelig udtryk for foragt for Folketinget, en hån af Folketinget; hr. Uffe Ellemann-Jensen udtrykte en arrogance, der var meget vanskelig at have med at gøre.

Jeg må indrømme, at jeg sådan set foretrækker statsministerens stil. Man kan ikke påstå, statsministeren har været arrogant i dag, man må sige, han har været temmelig ydmyg. Jeg synes egentlig, det er et positivt træk ved statsministeren, at han har været det, og jeg synes, det taler til hans fordel.

Om den foreslåede dagsorden vil jeg sige, at for mig er det hævet over enhver tvivl, at der også udtrykkes kritik af beslutningen den 10. oktober. Der står: »Men Folketinget finder det under alle omstændigheder meget beklageligt, at regeringens beslutning den 10. oktober 1996 ikke var ledsaget af et tilstrækkelig klart alternativ, der var acceptabelt for Salman Rushdie.«